

Eens toen Savolina des avonds naar den gewelfden kelder terugkeerde uit de stad, kwam de maan op. Een opalen mist rilde over de rechtstandige cypressen. En Savolina herinnerde zich eensklaps den avond, waarin zij als kind was weggevlucht.

Het huis – de groote, koele, doorschaduwde kamers – en het venster, waarachter het heelal der sterren dreigde – en de man met de bollen en glazen – en de blonde vrouw, die bijwijlen uitgelaten met haar en Maria had gespeeld – de stille kleine Maria – en de tuin, die een gevangenis was geweest van myrten en wreede oleanders.

Zes jaar was het geleden.

En nu zij een vrouw werd, dacht zij voor het eerst weer terug aan deze prilste jeugd.

Savolina ging niet naar huis.

Zij verliet den heerweg.

Zij dwaalde af tusschen de cypressen en haar schaduw zweefde licht tegen het rouwend donker der boomen.

Savolina viel neer in het gras en snikte. De dauw doordrong haar tener linnen.

Zij was eenzaam. Zij bemerkte eensklaps, dat zij verlaten was en van niemand bemind.

Sterren bezwijmden achter den horizon. Onder violette duisternissen sluimerden zwaardlelies en rhododendrons. Er gleed een kleine slang door het gras. Savolina zag het listig gefonkel der smalle groene oogen, maar zij had geen kracht, zelfs niet de wil meer om zich te bewegen. Zij werd roerloos. De lauwe warmte der aarde kroop op in haar leden. Bedwelvende thijm en loome humus. – Maar de geur van het verleden was er onzichtbaar, onnaspeurbaar mee gemengd en haar zinnen herkenden die, en sidderden van onbereikbare herinneringen. – Moeder. Maria. Moeder. In de ruïne hing het spookgeroep der uilen. Naamlooze dorpen hadden hun vuren ontstoken tegen de overmachtige schaduw der bergen. Moeder. Maria. Moeder.